[Martin.]
givet ud til et nyttigt og nødvendigt formål, men alligevel må man jo se på, som også den foregående ærede taler gjorde det, hvorledes pengene skal skaffes og på hvilken måde de nyttigst gives ud.

Statsudgifternes stærke stigning vækker mange steder betænkeligheder, og her står vi overfor en statsudgift af helt ny art; derfor vækker også den betænkelighed, og det er nødvendigt at fremhæve stærkt, at det er en udgift, der er påkrævet, et offer, der må bringes for at styrke den videnskab, der betyder så meget for vort liv og for landets fremgang.

Der opstår vel også betænkeligheder ved, at staten nu griber ind på et område, der hidtil har været frit, men det mener også vi er nødvendigt. Forskningen har i vore dage taget helt andre former end for en menneskealder siden. Opfinderen i vor tid er ikke den ensomme mand, der sidder og grubler i sene nattetimer, nu foregår forskningen i meget stor stil, kræver et verdensomspændende samarbejde og kræver meget store midler, som også staten må være med til at skaffe. Vi her i Danmark har i høj grad forstået at udnytte videnskabens resultater både i landbrug og i industri og på alle erhvervslivets områder. Vi har ofte gennem tiderne hævdet os smukt indenfor videnskabens fremskridt, vi har haft forskere og videnskabsmænd af verdensry, og vi skulle også gerne blive ved med at hævde os smukt i det verdensomspændende videnskabelige samarbejde. Vi må se dette forslag som en støtte og opmuntring til videnskab og forskning og ikke som et fremstød, staten gør for at få magt over nye områder. Her vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Bomholt, at jeg selvfølgelig også har overvejet spørgsmålet om finansiel kontrol, men jeg er i hvert fald kommet til det resultat, at det er bedst, at disse midler helt frit stilles til videnskabens rådighed, at statsmagten, administrationen og politikerne så lidt som muligt griber ind i disse forhold, fordi det er områder, vi ikke er uddannet til og ikke er trænet til at bedømme. Hvorledes en lov skal skrives, hvordan en opgave som den foreliggende skal løses, det skulle vi gerne kunne klare, men det er vistnok det bedste, at politikerne og statsmagten så lidt som muligt blander sig i, hvorledes denne fond udnyttes, således at den videnskabelige frihed hævdes fuldtud.

Vi kan altså helt slutte os til de udtalelser om fondens formål, som den højtærede minister fremsatte ved lovforslagets fremsættelse. Vi deler ganske hans forhåbninger om, hvad denne fond må komme til at udrette, og jeg har det indtryk, at jeg på dette område også er enig med det ærede medlem hr. Bomholt.

Lovforslagets form kan der selvfølgelig også rettes betænkeligheder imod, sådan som den ærede foregående taler gjorde. Men jeg vil håbe, at vi kan komme til at drøfte dette spørgsmål i et udvalg, og at vi dèr kan nå frem til et resultat. Det er en bemyndigelseslov, og om der kan trækkes klare linier og snævre grænser for denne bemyndigelse, må man overveje, men sagen er så stor, så vidtrækkende, så nødvendig og så løfterig, at den gerne skulle gennemføres i stor enighed, og vi tilsiger vort medarbejderskab til at nå frem til en så fuldkommen enighed som muligt, og helst så hurtigt, at man kan komme til at tage fat på de opgaver, der skal løses, til det tidspunkt, der er fastsat i loven, altså den 1. april.

Rasting: Det foreliggende lovforslag tager, som det vil vides, sit udgangspunkt i ønsker, der er fremsat af den danske videnskab ved dens ypperste repræsentanter. Jeg vil fremhæve den henvendelse, der i januar i fjor skete fra præsidenten for Det kgl. danske Videnskabernes Selskab, professor Niels Bohr. De ønsker, der da blev udtalt, ligger på linie med det svar, som nu er givet ved lovforslaget. Jeg vil fremdeles som medlem af videnskabskommissionen nævne de forhandlinger, der har været ført om spørgsmålet gennem længere tid, og hvor man tør udtale, som det også fremgik af det ærede medlem hr. Bomholts tale, at der er en væsentlig overensstemmelse mellem de principielle resultater af drøftelsen i videnskabskommissionen og de tanker, dette lovforslag er udtryk for. Jeg vil også nævne professor Bohrs tale i går i radioen, hvor ønskerne betonedes endnu stærkere.

Disse ønsker, som altså ikke er noget nyt og ukendt for videnskabelige kredse eller for andre, udenfor videnskabskredsene stående befolkningslag her i landet, blev imødekommet allerede i trontalen, hvor regeringen lovede, at dette spørgsmål skulle blive gjort til genstand for overvejelse, og det har nu fundet sit udtryk i det initiativ, som den højtærede undervisningsminister har taget ved fremsættelsen af dette lovforslag. Jeg vil gerne have lov til at yde den højtærede undervisningsminister min anerkendelse for det initiativ, han således har taget. Man kan ikke være i tvivl om, at den højtærede ministers dybe interesse for den danske videnskabelige forsknings